

den ny Lov ogsaa faar Anvendelse paa ældre Værker, blot med et Forbehold i Henseende til tidligere stiftede Retshold. Til en vis Grad — navnlig med Hensyn til Overføttelsesretten, der jo væsentlig først ved denne Lov tillægges Forfatteren — er en saadan Regel vist endog nødvendig, for at en Tiltrædelse til Berner-Konventionen kan finde Sted. Dennes Artikel 14 bestemmer nemlig, at Konventionen skal komme til Anvendelse ogsaa paa allerede udgivne Værker, for saa vidt Forfatterretten ikke allerede er bortfalden. Herved vil det vel ikke være udelukket at betinge den ny Lovs Anvendelighed af, at Beskyttelsen efter den ældre Ret ikke allerede helt er bortfalden, hvilket Princip er udtrykt i Lov af 12te April 1889; men denne Reservation, der navnlig kun vilde faa praktisk Betydning for Kunstværker og Fotografier, idet den almindelige Beskyttelsesfrist her ubides, synes i og for sig unaturlig. Ansæes den videre gaaende Beskyttelse nu for rimelig, er der formentlig ingen Grund til at nægte de ældre Værker den, undtagen hvor Tredjemands Ret herved vilde krænses. Men hertil er der netop taget Hensyn i Paragraffens andet, tredje og fjerde Stykke. Paa en lignende Tanke hvile ogsaa Bestemmelserne i Lov af 21de Februar 1868 §§ 2—4, der blot ikke gennemføre Tanken fuldt ud.

Kun i eet Punkt vil formentlig den ny Lov medføre en Indskrænkning i tidligere bestaaende Rettigheder, nemlig med Hensyn til posthume, litterære og musikalske Værker, da disse vistnok ifølge Lov af 21de Februar 1868 § 1 beskyttes i 50 Aar fra den første Udgivelse, altsaa noget længere end her foreslaaet. Men naar henfås til, at dette Resultat dog beror paa en ret omviftelig Fortolkning og at den praktiske Virkning af denne Forskel sikkert vil blive saare ringe, turde det være ubetænkeligt ganske at bortse herfra.

I Paragraffens andet og tredje Stykke er taget Hensyn til den Tredjemand, som for Lovens Kundgørelse har foretaget eller paabegyndt en Gengivelse, som efter den

gældende Ret var lovlig, enten fordi denne ikke hjemler Beskyttelse i den paagældende Retning, eller fordi de nu gældende kortere Friste for Rettens Varighed ere udløbne. Det er et lignende Hensyn som det, der har givet sig Udtryk i Lov af 21de Februar 1868 §§ 2—4, men som der er ført ud over, hvad Djemedet kræver. Dette kræver nemlig kun, at den ny Lovs Regler ikke paaføre saadanne Tredjemænd Tab, men ingenlunde, at enhver Beskyttelse efter den ny Lov udelukkes, fordi en Gengivelse tidligere lovligt er offentliggjort eller paabegyndt. Herom kan i øvrigt henvises til de tilsvarende Betragtninger, som ovenfor ere fremsatte med Hensyn til Reglen i Forslagets § 26.

Paragraffens fjerde Stykke sigter navnlig til Regler som dem i § 9 om Dplagets Størrelse, Reglen i § 10 i Slutningen o. l., idet disse ikke bør komme til Anvendelse paa Forlagskontrakter o. l. som ere stiftede før Loven træder i Kraft, altsaa under andre Forudsætninger.

Reglen i femte Stykke er ikke blot nødvendig, fordi en Anvendelse af de foreslaaede ny Arveregler vanskelig lader sig gennemføre, naar Arven efter den gældende Ret allerede er tilfalden bestemte Personer, men stemmer ogsaa med den almindelige arveretlige Grundfætning, at det er de ved Arveladerens Død gældende Arveregler, som ere bestemmende for Arvegangen.

Til § 39.

Denne Bestemmelse er vel strengt taget overflødig, men i al Fald uftadelig og afstærer enhver mulig Tvivl om Lovens Forhold til Lov af 12te April 1889 om Teaterdrist i Kjøbenhavn.

I andet Stykke ere Ordene „udført eller udeladte som overflødige. I tredje Stykke er Bøgten ligesom i andet Stykke og i Overensstemmelse med Folketingsudvalgets Endringsforslag lagt paa Paabegyndelsen. Det er fundet rigtigt i dette Stykke udtrykkelig at fremhæve, at Bøghyrden maa paahvile den, der paastaar, at Handlingen er lovlig paabegyndt.